



РАТНІВЩИНА

РАЙОННА ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА

ГАЗЕТА ВИДАЄТЬСЯ З 19 БЕРЕЗНЯ 1945 РОКУ

ВІВТОРОК, 5 КВІТНЯ 2016 РОКУ

№ 25 (8565)

Ціна договірна

Вітання!



Тридцять щасливих років відрухає доля 7 квітня нашій колезі, талановитому журналісту, щирій, добрій, чуйній і відданій людині, яка працювала завідуючою відділом листів РВК «Ратнівщина», а нині у декретній відпустці,

Вікторії Іванівні ВЕГЕРІ (АБРАМОВИЧ).

Від щирого серця вітаємо її з ювілеєм і шлемо найсердечніші побажання здоров'я, щастя, добра і тепла, сонячних ранків, щирих посмішок, хороших зустрічей. Нехай щастить тобі скрізь і в усьому, тішити досягненнями донечка, будуть мир і злагода у сім'ї, благополуччя у родині. Хай Бог береже тебе від усякого зла, а життя повниться весняним веселковим розмаєм.

*Дозволь тебе сьогодні привітати,
Бо день такий буває раз на рік.
Здоров'я, щастя щиро побажати
На все життя, на довгий-довгий вік.
Хай доля тобі насипле ще сповна
Радості, наснаги і здоров'я,
Нехай завжди в душі цвіте весна
І серце зігрівається любов'ю.
До сотні літ живи без горя і журби –
Від гір, від сонця, від калини –
Всіх благ земних з роси й води
Бажаємо тобі усі ми!*

3 повагою – колектив РВК «Ратнівщина»



Сьогодні гарний ювілей – 70-ліття – відзначає наш дорогий, добрий чоловік, люблячий і турботливий тато, ласкавий і всезнаючий дідусь, житель с. Боровуха

Іван Антонович ПАВЛЮЧИК.

Спасибі Вам, рідний, за Ваше тепло, за людяність Вашу, за Ваше добро, за натруджені руки, за недоспані ночі. Хай Вам Бог повертає сторицею за мудру життєву науку добра і любові до людей, хай оберігає Вас Матінка Господня від усякого зла, і тільки щастям, радістю, достатком та благополуччям повниться тепла, гостинна батьківська хата.

*Рідненький, ми зичим всі блага земні Вам,
Ніколи не знали щоб болю й біди Ви,
Щоб вічно жили Ви для нас, не згасали,
Своєю любов'ю сім'ю зігрівали,
Щоб нам помагали, в здоров'ї ходили,
Щоб правнуки Ваші це Вас веселили,
Щоб нам дарували Ви радість і щастя,
Та хай стороною обходять нещастя.
Хай Бог береже Вас, наш любий, весь час,
А іншого щастя нам більше й не треба –
Живіть тільки, тату, із нами й для нас.*

3 любов'ю – дружина Марія, діти Лена, Алла, Сергій, Люда і Наташа з сім'ями



Сьогодні день народження ступає на поріг хорошої, коханої дружини, люблячої, турботливої матері, доброї доньки і невістки, вправної господині, доброї і щирої людини, ратнівчанки

Оксани Володимирівни БІРУК.

Шлемо тобі сьогодні найтепліші привітання і найщиріші побажання. Будь завжди здоровою, натхненною, енергійною і виваженою, чаруй ніжною посмішкою усіх, хто стрічається на твоєму шляху. Хай твої дороги стеляться крилато, будуть на них сердечність і тепло, хай добро не обминає хату, а у душі завжди цвіте весна.

*Наша мила і любя, найкраща у світі!
Бажаємо щастя, даруємо квіти,
Щоб сонце і зорі плекали тепло,
Щоб завжди здоров'я у тебе було.
Щоб смутку не знала, ми просимо долі.
Добра тобі й радості, рідна, доволі,
Бо людям для щастя багато не треба –
Сімейного затишку й мирного неба.
Хай Матінка Божа тебе береже,
Ми дякуємо Богу, що ти у нас є.*

3 любов'ю – чоловік Віталій, донька Олександра і вся родина



ПОГОДА У РАТНОМУ з 5 по 9 квітня

ВІВТОРОК, 5 КВІТНЯ

Протягом доби без опадів, хмарно з проясненням, лише вночі невелика хмарність. Вітер південно-східний, 5-7 м/с. Температура вночі + 6.. + 8, вранці + 7.. + 9, вдень + 15.. + 17, увечері + 12.. + 14.

СЕРЕДА, 6 КВІТНЯ

Протягом доби без опадів. Уночі та вранці хмарно, туман, вдень ясно, увечері мінлива хмарність. Вітер південно-західний, 3-5 м/с. Температура вночі та вранці + 8.. + 10, вдень + 19.. + 21, увечері + 15.. + 17.

ЧЕТВЕР, 7 КВІТНЯ

Протягом доби без опадів, лише вночі можливий дощ. Уночі суцільна хмарність, вранці хмарно з проясненням, вдень та ввечері мінлива хмарність. Вітер південний, 1-3 м/с. Температура вночі та вранці + 9.. + 11, вдень + 14.. + 16, ввечері + 12.. + 14.

П'ЯТНИЦЯ, 8 КВІТНЯ

Протягом доби без опадів, суцільна хмарність, вранці туман. Вітер південно-східний, 6-8, пориви до 11 м/с. Температура вночі + 10.. + 12, вранці + 11.. + 13, вдень + 20.. + 22, ввечері + 16.. + 18.

СУБОТА, 9 КВІТНЯ

Протягом доби без опадів, лише увечері можливий дощ. Мінлива хмарність. Вітер південний, 5-7 м/с. Температура вночі та вранці + 12.. + 14, вдень + 19.. + 21, ввечері + 11.. + 13.

ПАМ'ЯТЬ

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ... ПРОСТО ЙДУТЬ...

Українські солдати, наші захисники. Хто вони, воїни України? Яку ціну платять, виконуючи свій обов'язок? Вони не хочуть війни і кровопролиття, їм у страшному сні не могло наснитися, що доведеться не тільки тримати в руках, а й застосовувати зброю. Але коли ворог став плюндрувати нашу землю, вони не могли залишитися осторонь. Багато з них віддали заради нас найцінніше, що мали, – свої життя. У нашій пам'яті ці хлопці назавжди залишаться мужніми героями, які з честю виконали головний обов'язок чоловіків – захист рідної землі. Вони були чиймись сином, батьками, друзями, коханими. Кожен з них про щось мріяв, до чогось прагнув. І навряд чи хто-небудь з них думав, що їх життя обірветься так: раптово, далеко від рідного дому.

1 квітня виповнився рік з дня перепоховання Героя, нашого односельця, «айдарівця» Василя Білітюка, який загинув 26 серпня 2014 року на автодорозі Луганськ-Краснодон, в районі між Новосвітлівкою і Хрящуватим. Вася був учасником акції спротиву на Майдані. Він завжди мріяв вступити до лав Миротворчого корпусу та проходив підготовку в його рядах у місті Львові. Військова справа була Василеві до душі, і він з готовністю пішов захищати нашу землю. Після початку АТО записався до добровольчого батальйону «Айдар», завжди був на передових позиціях. Після 26 серпня зв'язок з бійцем обірвався. Пів року Вася рахувався зниклим безвісти. Рідні мали надію, що він у полоні, та дива не сталося. За результатами генетичної експертизи його вдалося відшукати. Василь Білітюк був похований на Краснопольському цвинтарі в Дніпропетровську як тимчасово невідомий солдат. Після ідентифікації був перепохований 1 квітня 2015 року в рідному селищі.

Минулої неділі на місцевому кладовищі зібралися рідні та друзі загиблого бійця, воїни АТО селища Заболоття, представники влади – селищний голова Василь Головів та Заліський сільський голова Віктор Корецький (також учасник АТО), волонтери та всі небайдужі люди. Вшанувати пам'ять свого побратима приїхав єдиний, хто вижив під час обстрілу машини, де перебував Вася разом з іншими «айдарівцями», Василь Пелиш, який потрапив у полон і якому сепаратисти відрубали руку за татування тризуба. Настоятель Хрестовоздвиженської церкви отець В'ячеслав та отець Василь Симонович відслужили заупокійну літію та освятили пам'ятник на могилі Василя Білітюка. Священнослужителі висловили слова співчуття, підтримки та вдячності рідним загиблого.

Немає сили заспокоїти горе, коли батьки втрачають дитину як частину своєї крові, тіла і душі. Воно безмежне і незворотне. Наша підтримка – єдине, що ми можемо дати рідним. Зокрема, отець В'ячеслав сказав, що «наш односельчанин загинув за всіх нас, за щасливе та мирне життя наших дітей. Загинув, захищаючи матір, але не тільки ту, яка народила і виростила, але і Матір небесну – Богородицю, і Матір – Землю, яка годувє нас, та Матір – Україну, на якій ми живемо». Василь показав, що можна бути



справжнім патріотом і не боятися власної смерті, захищаючи свою Батьківщину. Адже, як говорить святе Письмо: "Немає більшої любові за ту, хто душу свою кладе за друга свого". І не випадково на пам'ятнику Героя виکارбувано слова: «Немає більшої сили, як стійкість духу добровольця».

Це коротке речення влучно характеризує нашого Героя. Його ім'я назавжди записане у Книзі життя, його вчинок наповнює нашу душу теплим світлом надії. Для нас він лише перейшов цю межу між земним життям і Вічністю. Світла пам'ять про Василя Білітюка та всіх наших воїнів, які віддали найдорожче – життя за волю і незалежність рідної України, їх звитягу та самовідданість, назавжди залишиться в серцях земляків. Допоки ми пам'ятаємо – вони будуть жити. Герої не вмирають!

Валентина ГЛУЩУК

с.мт Заболоття

ГЕРОЇ АТО

ВІН БУВ У ЧОРНОМУ СПИСКУ ЗАГИБЛИХ, ТА ЙОМУ СУДИЛОСЯ ЖИТИ...

Петро Берчук, уродженець с. Гута, нещодавно нагороджений медаллю «Захиснику Вітчизни»

Життя прожити – не поле перейти. Серед молоденького поля мало не втратив життя наш земляк Петро Берчук, якому було лише двадцять чотири роки. Тоді, під Волновахою, 22 травня 2014 року, серед поля загинуло вісімнадцять солдатів, бійців 51-ї окремої механізованої бригади, яка сформувалася у Володимирі-Волинському, близько двадцяти чоловіків отримали поранення, серед них і Петро. Тоді він цілу добу був у чорному списку загиблих, та йому судилося жити. Молодий чоловік впевнений, що вжити допоміг Бог, бо молитва за його життя не вщухала...

- Бог подарував мені другий шанс. За мене багато молилися і рідні, і односельчани, і зовсім незнайомі люди - дружина просила їх про це, вона – регент у храмі с. Гута. Юля ще напередодні відчувала тривогу, подавала по церквах записки за здоров'я. Мене вимолили з того пекла. Інакше б не вибрався, - розповідає Петро.

Петро Володимирович ще з дитячих літ протоптав дорогу до Божого храму. З молитвою були всі дні і тривожні ночі в зоні АТО. Молився сам, молилися й інші. А коли повернувся додому, ще більше прихилився до Бога, і на кожній службі він у церкві.

А тоді, перед трагедією,

йому наснився сон, буцімто він у своїй церкві, в селі Гута. Знав, що його відправляють на Схід, а люди нанесли цілий бус харчів. «Навіщо стільки їжі?» - питав у них і чув у відповідь, що їде надовго, і вони йому потрібні будуть. А наприкінці служби почув слова отця Олександра, який мовив: «Петре, ти ж не причастився. Давай причасти!» Вже потім Петро зрозумів, що це був віщий сон: приймалася причастя у сні - душа готувалася до відходу...

Тоді, під Волновахою, Петро від осколків гранат отримав дев'ять поранень, від чобіт ворога - закриту черепно-мозкову травму та струс мозку... Його, пораненого, добивав во-

рожий снайпер, бив у голову до тих пір, поки наш патріот не знепритомнів... А, може, й після того, бо до свідомості Петро прийшов лише тоді, коли почув нашатирний спирт...

Сьогодні Петру Берчку часту доводиться проходити курс лікування в обласному госпіталі, в обласній та районній лікарнях, йому постійно болить голова, добре не розгинається рука, турбує хребет, які були пошкоджені під час обстрілу... Та він живий. І сьогодні, після участі в АТО, поіншому оцінює власне життя, яке стало надто дорогим для нього.

- У військомат мене викликали 11 квітня. Спочатку Володимир-Волинський, потім полігон біля Рівного, Дніпропетровськ. Трохи більше, як через місяць нашим військовим наказали вирушати у Донецьку область. Тоді, напередодні трагедії, була досить напружена ситуація. Відчуваючи, напевно, це, 21 травня увечері приїхав начальник штабу і зали-

шився з нами ночувати.

Трагедія сталася зранку, наступного дня, о 4 годині. Ми були на відкритій місцевості, у полі, а бойовики – за технікою. Попрокидалися ми від пострілів, у перші секунди дехто з криками біг просто у поле, не знаючи, що взагалі робити. Бойовиків було десь 20 чоловік. Найперше вони розстріляли вартових. А у нас тільки на вартових були бронжилети, та й ті ще радянського виробництва. Всередину БМП бойовики кинули гранати, тож хлопці фактично згоріли. Навіть припускали потім, що згорів і я. Тоді кожен із нас мав по чотири магазини з патронами, але хто встиг їх вхопити, а хто ні...

І у нас уже практично не було чим воювати. А як тільки припинилась стрілянина, бойовики почали відверто знущатися над нами. До мене підійшов снайпер і став бити ногами по голові. Бив, поки я не знепритомнів.

(Закінчення на 2-й стор.)